

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
จอมผีดิบ
มนตร์ร้าย

3

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี้ เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปกริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสานเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบ หนีบ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีกักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมังมหารัธา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้ก่ดเสือลายพาดกลอน ไ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาริน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของ พนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่า นวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อหาสาระของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง้าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่องหลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนั้นาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวาราตรี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวาราตรี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ ‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสิ้นชาติวาสนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ขาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมอง แนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรม เป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะทำให้เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรมจะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรมติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะสะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิดในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้นก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ราชสกุลหนุ่มหัวหน้าคณะตะลิ่งพริงเพริด เขาไม่แน่ใจว่า
 ผันไปหรือเปล่า เมื่อได้ยินคำบอกเล่าเช่นนี้ มารู้สึกตัวแน่ใจ
 ก็ต่อเมื่อสหายรักร่วมตายถูกกระซางแขนให้ยืนขึ้น และพร้อม
 กันนั้นพรานใหญ่ ดาริน มาเรีย ก็พรุกันเข้ามาห้อมล้อม สีหน้า
 ของทุกคนซีดเผือด

“รพินทร์”

เซษฐาหลุดปากออกมาเสียงแทบไม่ผ่านลำคอ จ้องหน้า
 จอมพรานตาเบิกโพลง

“เป็นความจริงหรือ?”

“มันผิดวิกลอย่างไรเสียแล้วละครับ คุณชาย ก้อนหิน
 ที่ป็นรูปเสือที่เราพบบนถ้ำตอนเย็นวานนั้น อันตรธานไปได้
 จริงๆ ผมงกับบุญคำย้อนขึ้นไปดูหยกๆ นี่เอง ไม่พบมันเสียแล้ว”

ความตื่นเต้นตกใจต่อเหตุการณ์ที่จัดความว่างเงียโผแผ
ของเซษฐาไปราวกับปลิดทิ้ง ก้มลงคว้าไรเฟิลประจำตัวขึ้นมา

“ไปดูด้วยกันให้เห็นชัดว่ามันจะเป็นได้อย่างไร!”

เขาพูดหนักๆในลำคอ และออกเดินลี้วหน้าหน้าไป
ในทันทีที่นั่นทั้งหมดก็ติดตามกันมาเป็นขบวนอย่างกระชั้นชิด
ตลอดเวลาไม่มีใครปริปากพูดคำใดกันเลย เพียงไม่กี่จิตใจต่างก็
บรรลู่ถึงปากถ้ำที่ขึ้นมาก่อนแล้วเมื่อเย็นวาน

ณ ที่นี้ ยกเว้นจากรพินทร์กับบุญคำ ทุกคนยืนตะลึง
เหมือนถูกสาปให้กลายเป็นหินไปชั่วขณะ

“โน!...อิมพอสซิเบิล!!”

เสียงมาเรียระเบิดลิ้นออกมา ดวงตาของหล่อนเหลือกลาน
มีอาการเหมือนจะช็อกหมดสติลง

มุมหนึ่งของปากคุหาถ้ำกว้าง ซึ่งทุกสายตายืนยันได้ว่า
เมื่อเย็นวานนี้มีหินใหญ่มหึมา รูปลักษณะเป็นเสือโคร่งใหญ่

ยื่นผงาดเอี้ยวคออยู่ และต่างก็ได้เข้าไปลูบคลำพิจารณาดูจน
ใกล้ชิด

ณ บัดนี้มันหายไปเสียแล้ว!

ไชยยันต์เป็นคนแรกที่กระโจนพรวดเดียวเข้าไปถึง
ตำแหน่งนั้นและคนอื่นก็ถลันเข้าไปติด ๆ แสงแดดในยามเช้า
ส่องผ่านสายหมอกที่โปรยปลิวเป็นละอองเข้ามายังบริเวณนั้น
ทำให้สังเกตเห็นอะไรอย่างถนัดชัดเจนที่สุด และ ณ บัดนี้ อดีต
นายทหารปืนใหญ่กำลังเอามือลูบคลำอยู่กับก้อนหิน ซึ่งจำได้ว่า
ทำหน้าที่ทั้งสองของเสือหินยืนเหยียบเกาะอยู่เมื่อเย็นวาน
มือของเขาสั่นสะท้าน มีสีหน้าปั่นป่วนที่สุด

ดารินหัวเข่าอ่อนอยากจะร้องกรีดออกมาให้สุดเสียง
แต่ก็ไม่มีคำใดหลุดพ้นริมฝีปากอันแห้งผากของหล่อนออกมาได้
ชวนเซไปฟังแสงผนังหินงอกตอนหนึ่ง มาเรียขยับริมฝีปาก
ขมุกขมิบเหมือนจะสวดอ้อนวอนพระผู้เป็นเจ้า

ส่วนพวกพรานทั้งนั้นก็มีสีหน้าไม่เป็นผู้เป็นคน สั่นเทิ้ม
กันไปหมด... ร่ำๆ จะออกเล่นป่าราบไปไม่รู้ทิศรู้ทาง

มีเซษฐาคนเดียวเท่านั้น ภายหลังจากสะกดสติอารมณ์
ควบคุมสติไว้ได้ เขาก็กวาดสายตาไปรอบๆ อย่างถี่ถ้วน
พิจารณา

“ไม่มีร่องรอยหรือวี่แววอะไรทั้งสิ้น

“เอ!...”

หัวหน้าคณะร้องขึ้นดังๆ พร้อมกับผืนหวัเราะเสียงแปร่ง

“นี่มันเป็นฉากของการเล่นกลมหโฬารที่เดี่ยวแหละ
ก็เมื่อวานนี้เราก็เห็นกันอยู่ทุกคนไม่ใช่หรือว่า มันเป็นหิน
และยืนอยู่ตรงนี้ หินภูเขาไฟอย่างการวิเคราะห์ของเมย์”

“ค่ะ หิน...แต่หินมันย้ายตัวเองได้”

มาเรียตอบมาเกือบไม่มีเสียง

“ฮือ...เป็นไปได้น่า ต้องมีใครเล่นกลให้เราดูแล้ว!”

เซษฐายังคงพุดปนหวัเราะอยู่เช่นนั้น อันเป็นตรงข้ามกับ
ความรู้สึกแท้จริง พลังมองไปยังจอมพราณ กล่าวต่อมาเหมือน
ไม่ได้เกิดอะไรขึ้น เป็นการปลอมขวัญทุกคน

“หรือยังงี้ผู้กอง คุณกับตามบุญคำมาช่วยกันแบกไอ้เสือหิน
ตัวนั้นไปซ่อนไว้ที่ไหน?”

พรานใหญ่ไม่ตอบ เพียงแต่ยิ้ม และยิ้มนั้นแห้งผาก
เดินวนไปรอบๆบริเวณ พยายามตรวจดูตามพื้นโดยไม่ปริปาก
คำใดกับใครอีกทั้งสิ้น ไชยยันต์ก็ตรึมฝีปากแน่นแทบห่อเลือด
เพื่อจะพิสูจน์ให้แน่ชัดว่าสิ่งที่ปรากฏกับตาในขณะนี้ไม่ได้ฝันไป
หน้าผากเป็นริ้วรอยย่นส่อแววอัศจรรย์ใจเหลือที่จะกล่าว
ระหว่างนี้ทุกคนดูเหมือนจะกลายเป็นไปกันไปหมด สายตาที่
มองจ้องกันเองอยู่ไปมา ล้วนเป็นคำถามที่ไม่มีคำตอบ

มาเรื่อยเลยงเข้ามายืนเบียดชิดกับเพื่อนสาว กระซิบเบา
ที่สุด

“มันหายไปได้อย่างไร?”

“พระเจ้าเท่านั้นที่จะรู้ได้!”

ดารีनตอบด้วยริมฝีปากขมขมิบ

ระหว่างที่เซซุญ่ายืนหัวเราะเหมือนจะขบขันแปลกใจที่สุด ซึ่งมีเขาเพียงคนเดียวเท่านั้นที่มองสถานการณ์ในแง่ขบขัน บุญคำก็เคลื่อนเข้ามาชิดพราณใหญ่ พุดเสียงสั้นเครือไต่ยีนกัน เพียงสองต่อสอง

“เมื่อวานผมบอกนายแล้ว นายก็ไม่เชื่อ มันคือสมิงพราย! วิญญาณกลับคืนเข้ามาสิงร่างหิน มันกลายเป็นเสือจ้องจะเล่นงานเราเมื่อคืน แล้วก็หนีไปแล้ว ไอ้โครงดำที่จ้องรังควาน พวกเรามาตลอดกับเสือหินที่เราพบที่นี้เมื่อเย็นวานนี้เป็นตัวเดียวกัน”

เขาเหลือบตาขึ้นสบพราณเผ่าคู่ใจ อึ้งไปนาน สุดที่จะตัดสินใจอย่างไรได้ แต่อย่างไรก็ตาม สำหรับเดี๋ยวนี้นี้ เขาไม่ว่า คำพูดประสาบุญคำจะเป็นสิ่งเลื่อนลอยเหลวไหลเกินไปแล้ว จากหลักฐานสิ่งแวดล้อมที่เผชิญอยู่

“เราจะต้องได้พบมันอีก บุญคำ!”

“หรือไม่ เราก็ตายกันทั้งหมดเสียก่อน”

แกกระซิบตอบ คำหน้าเย็นกระด้างเหมือนหิน

รพินทร์ตบแขนพรานเผ่าเบาๆ แล้วเดินกลับมาร่วมกลุ่มกับคณะนายจ้าง ซึ่งยังมุงล้อมอยู่ตรงตำแหน่งที่เห็นเสือหินยืนตระหง่านอยู่เมื่อเย็นวาน

“เห็นวีแววการเคลื่อนไหวของมันบ้างไหม?”

เชษฐาถาม จอมพรานสันตธีระแทนคำตอบ

“ถึงไม่ได้หลักฐานอื่นใดเลย อย่างน้อยที่สุดเราก็ควรจะพิจารณาให้ถี่ถ้วนตรงตำแหน่งที่เสือหินอยู่ตรงนี้...”

ไชยยันต์บอกมาเสียงหนักๆ ใช้มือกวาดลูบบนก้อนหินลูกที่ขาคุ่หน้าของเสือหินเหยียบย่ำอยู่

“เห็นไหมว่ามันไม่มีร่องรอยอะไรสักนิดเดียวที่จะแสดงให้เห็นว่ามีก้อนหินรูปเสือมาตั้งแต่ตรงนี้ ตามปกติ ถ้ามันเป็นก้อนหินจริง และประดิษฐานอยู่ตรงนี้มาเป็นเวลานาน หากมีอะไรสักอย่างมาเคลื่อนย้ายถอนมันออกไปก็ควรจะมีร่องรอยอะไรบ้าง ต่อให้ใช้วิธีแซะหรือประคองกันอย่างระมัดระวังสักเพียงไหน หินสองก้อนซ้อนทับกันอยู่ เมื่อก่อนหนึ่งถูกจัดเอาออกไป มันจะต้องเหลือรอยให้เห็นอย่างไม่มีปัญหา แต่นี่ไม่มีวีแววอะไรสักนิดเดียว รวากับว่าเป็นสัตว์ที่มีชีวิตมาอาศัย

เหยียบย่ำ และแข็งตัวนิ่งอยู่ชั่วระยะสั้น ๆ ต่อจากนั้นก็เคลื่อนตัวเองไป มันถึงไม่ทิ้งรอยอะไรไว้ให้พบ”

“ฉันเห็นด้วยกับเหตุผลข้อคิดของคุณ ไชยยันต์!”

มาเรียรับรองมาอีกคนหนึ่ง และทุกคนก็ไม่ว่าจะค้านหรือมีความเห็นแย้งไปในทางอื่นใดได้ รพินทร์ไม่จำเป็นต้องเข้าไปตรวจดูตามที่ไชยยันต์ว่า เพราะเขาเองก็เฉลียวคิดพร้อมกับประสบการณ์ความงงจันจับตันจนปลายไม่ถูกมาก่อนแล้ว ขณะที่เข้ามาพบพร้อมกับบุญคำ ก่อนที่จะรายงานให้คณะทั้งหมดทราบถึงสิ่งผิดวิกลนี้

หัวหน้าคณะยังหัวเราะเสียงแปร่งอยู่เช่นนั้น สหายของเขา ยืนขึ้นช้า ๆ กล่าวว่า

“มันไม่มีประโยชน์อะไรหรอก เซษฐา ที่แกจะมายืนหัวเราะร่วนอยู่อย่างนั้น ฉันเองก็อยากจะหัวเราะเหมือนกัน และถ้าหัวเราะออกไปได้ เสียงมันก็คงจะฟังพิลึกเหมือน ๆ กับเสียงหัวเราะของแกขณะนี้แหละ”

“ฉันขำที่ก่อนหน้านี้ทั้งก่อนมันหายไปได้อย่างลึกลับ ขำสิ่งวิกลวิกลที่เราหาเหตุผลไม่ได้ ซึ่งมันแวดล้อมคุกคามอยู่รอบตัว

เราไปหมดในขณะนี้ บางทีพวกเราอาจฝันไปพร้อมๆกันหมด
ว่าแต่นี้แหละ มาช่วยกันพิจารณาดูซิว่า พวกเรานอนหลับกันอยู่ที่
บ้านพักหนองน้ำแห่งของรพินทร์ แล้วฝันพิสดารกันไป
หรือเปล่า บางทีระยะเวลาระหว่างนี้อาจเป็นคืนสุดท้ายที่เรา
ตระเตรียมตัวออกเดินทาง แล้วดันฝันล่วงหน้าไปก่อนก็ได้”

ว่าแล้วเชษฐาก็ขีดไลท์เตอร์สว่างพริบขึ้น ลนกับฝ่ามือ
อีกข้างหนึ่ง เขาสัมผัสได้กับความร้อนจากเปลวไฟนั้น จึงยกไหล่
สีหน้าคงยิ้มอย่างเยือกเย็นตามเดิม ขณะที่พึมพำต่อว่า

“อ้อ! ความจริงแฮะ ไม่ใช่ความฝันแน่ๆ ถูกไฟยังร้อน
แทบพองอยู่ที่นี่ เอาละ พวกเราลงความเห็นกันว่าอย่างไรในสิ่งที่
พบเห็นนี้?”

ประโยคหลังเขาถามกราดไปยังทุกคนที่ยืนกันอยู่
ในอิริยาบถต่างๆ

ทุกคนเงยบกริบ

พรานใหญ่มองนิ่งไปยังราชสกุลสาว ผู้ยืนพึงแ่งหิน
กอดปิ่นหนึ่งเหมือนถูกสะกด

“นักมานุษยวิทยาจะว่าอย่างไรครับ?”

“ฉันเป็นนักมานุษยวิทยา ไม่ได้เป็นนักสัตวศาสตร์
หรือว่าผู้เชี่ยวชาญในทางโลกพิศวง เพราะฉะนั้นตอบได้คำเดียว
ว่าจนด้วยเกล้า! คุณเองเปรียบเหมือนเจ้าป่า ทำไม่ถึงไม่บอก
ให้เรารู้ว่ามันคืออะไร”

“เชื่อไหมครับว่า เสือหินตัวนั้นกับเสือโคร่งดำที่ทำตัว
เป็นศัตรูจ้องทำร้ายพวกเรา มันคือตัวเดียวกัน ขณะที่โจมตีเรา
มันเป็นเสือจริง แต่เมื่อลับตาและต้องการจะปลีกลหลบ มันก็ทิ้ง
ซากให้แข็งทื่อเป็นหิน”

ดาร์นิยกมืออันสั้นเทาขึ้นเสยเส้นผม

“ขณะนี้ เดี๋ยวนี้ เมื่อยังไม่อาจเห็นชัดกับสายตานิหิต
คาหังคาเขา ยังไม่เชื่อ เพราะไม่รู้จะเอากฎเกณฑ์ใด ๆ มาเชื่อได้
แต่ยอมรับว่านี่เป็นสิ่งลึกลับพิสดารที่สุด ก็คุณล่ะเชื่อเช่นนั้นรึ?”

จอมพรานโคลงศีรษะอย่างอึดอัดใจเป็นที่สุด

“ผมเองก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่ก็อยากจะคิดอย่างที่คุณหญิงคิดนั้นแหละ ผมยอมรับว่ารู้เรื่องสัตว์และเรื่องปาดงมาดีพอสมควร ทว่าตั้งแต่ออกจากหล่มช้างมาแล้ว ผมรู้สึกเหมือนกับว่าป่านรกดำของมังมหาราชนี่กำลังจะทำให้ผมต้องสิ้นลาย มันก็อาจเช่นเดียวกับนักสำรวจทั้งหลาย ที่พากันเอาชีวิตมาทิ้งเสียก่อนหน้าเราแล้ว ไม่ทราบที่รุ่นกี่สมัย”

“ไพรวัลย์ จอมพรานผู้ยิ่งใหญ่อย่างคุณไม่น่าจะพูดอะไรให้พวกเราท้อถอยเลยนะ”

มาเรียดำหนิมา ดวงตาอันเต็มไปด้วยแววทรหดบึกบึน จับนิ่งมาที่เขา พรานใหญ่ยิ้มแฉ่งๆ ก้มศีรษะให้นิดหนึ่ง

“ขออภัย ผมกล่าวอย่างจริงใจ สัญญากันไว้แล้วว่าเรามีอะไรก็จะพูดกันอย่างตรงไปตรงมา ไม่จำเป็นจะต้องปกปิดเงื่อนไขไว้ ผมชักไม่แน่ใจขึ้นมาเสียแล้วว่า ผมจะนำพวกคุณฝ่าความลึกลับอันน่าสยของกล้วของดงมหากาฬนี้ไปได้ตลอดรอดฝั่งเพียงไหน และไม่คิดว่าคำพูดของผมจะทำให้พวกเราขวัญเสีย เพราะทุกคนในที่นี้ ผมไว้วางใจแล้วทั้งสิ้นว่า เป็นนักสู้ที่เพียบพร้อมไปด้วยฝีมือ เป็นนักผจญภัยที่เลือดเข้มข้น พวกเราทั้งหมดหลวมตัวเข้ามาใจกลางความลึกลับ

มหัศจรรย์นี้แล้ว ถอยกลับหรือก้าวไปข้างหน้าย่อมมีผลเท่ากัน
สิ่งที่ผมต้องการจากพวกคุณทุกคนก็คือสติและกำลังใจอันมั่นคง
ที่สุด ตลอดจนความสามารถในวิชาการแขนงต่าง ๆ
ซึ่งพวกเรามีกันอยู่แทบจะครบองค์ รวมทั้งอำนาจของลูกปืน
ที่เราถืออยู่ในมือ”

“ฟาดกับมัน รพินทร์ ให้รู้ไปว่าพวกเราต้องตายกัน
ทั้งหมดเหมือนนักสำรวจรุ่นก่อน! สำหรับพวกผมสี่คนนี่เย็นใจได้
สำคัญกลมใจปลอบขวัญพวกพรานพื้นเมืองทุกคนไว้ให้ดี
ก็แล้วกัน พวกนี้กล้าหาญและมีฝีมือดีก็จริง แต่เขาอาจหวั่นไหว
ไปกับสิ่งที่มองดูเหมือนอำนาจภูตผีปิศาจนี้ก็ได้”

ไชยยันต์บอกมาอย่างเด็ดเดี่ยวห้าวหาญ

รพินทร์ลอบชำเลื่องไปทางกลุ่มคนของเขาอย่างกริ่งเกรง
ตามคำพูดของไชยยันต์ พวกพรานพื้นเมืองเหล่านี้ ต่อให้มีฝีมือ
และความกล้าหาญสักเพียงใดก็ตาม แต่ก็เป็พวกที่ด้อย
การศึกษา และมักจะหวาดกลัวระย่อด่ออำนาจลับที่มันผิดปกติ
ไปจากธรรมชาติเสมอ เหตุการณ์ที่ประจักษ์ชัดอยู่กับตา
ในขณะนี้ มันหลอกหลอนความรู้สึกของพวกนั้นเสียจนสุดที่จะ
ควบคุมสติได้ ขวัญเริ่มจะเสียไป

ยิ่งคะห่ย่นกับสำงปาก็ย้งอการหนัถ ทั้งสงกายส่นเทา
เป็นลुकนก แสดงความหวาดกลัวพรั่นพรั้งซ้ดสุด จนถ้งกับบุญคำ
ซ่งเป็นคณมนัคองอาสุท่สุดในลุ่มพรานพื้นเมือง ต้องพุดจา
ปลอบปลุกใจระคนไปกับการพฤษวาทด่าทอตามนิสัยของแก

อย่างไรก็ตาม เขาก็ย้งมีความเชื่อกันว่าจะควบคุม
กำลังใจของบุคคลเหล่านั้ไว้ได้

“มันอยุ่ที่พวกเรารับ...”

จอมพรานกระซิบ

“ถ้าพวกเราไม่แสดงให้เห่นว่ามันเป็นเร่องน่ากลัวและ
มีขวัญดีอยู่เสมอ พวกเขาก็จะคลายความหวาดกลัวลงเอง”

“ก็นาเห่นใจพวกนั้นเหมือนกัน ฉั่นเองก็แทบจะซ้อก
อยู่แล้ว”

ดารินกล่าวซึ่นแผ่วเบา ดวงตาอันเคยเป็นประกายแวววาว
แจ่มใส บัดนี้ลึกโรยแห้งผากด้วยอำนาจความหวาดระทีก
ผสมกับความกรากกร่ำสมบุกสมบัน ขวัญและกำลังใจของหล่อน
ไม่ปกติมาตั้งแต่เมื่อคีนแล้ว พรานใหญ่จ้องดูอย่างกังวล แต่แล้ว

ก็บังเกิดความแน่ใจจากประสบการณ์เท่าที่เคยรู้เห็นกันมาก่อน
เขาเชื่อว่า เมื่อวินาทีคับขันขีดสุดมาถึง น้องสาวของนายจ้าง
ย่อมเข้มแข็งอาจอง สามารถเผชิญกับทุกสถานการณ์ได้เสมอ
เพราะอย่างน้อยที่สุดหล่อนก็มีเลือดระห่ำมูทะลุอยู่ในตัวไม่น้อย

“คุณหญิงรู้สึกเป็นอย่างไรบ้างครับ สำหรับเช้าวันนี้?”

เขาหมายถึงอาการของหล่อน

หมอดารินผินยิ้มอย่างแห้งแล้ง แววฮึดสู้ฉายผ่านไป
ในดวงตาทั้งคู่

“ยอมรับว่าไม่สู้จะสบายนัก ทั้งจิตและกาย แต่ถึงอย่างไร
คุณและทุกคนก็ไม่ต้องห่วง จันไปได้เสมอและเผชิญได้
ในทุกสภาวะการณ์”

“จะว่าอันที่จริง เหตุการณ์ที่เราพบนี้ มันก็ไม่ใช่สิ่งใหม่
และแปลกอะไรนัก เราพบอะไรที่มันวิตถารอย่างนี้ขึ้นมาก่อน
แล้วนับไม่ถ้วน ทำไมถึงจะมาเจอฝ่อกันเสีย กะเพียงไฉ่เสื่อ
ประหลาดตัวนี้”

ไชยยันต์เปรยประกาศ พร้อมกับหัวเราะหยันเย้ย
เหตุการณ์อยู่ในลำคอ

“สำหรับพวกเรา ก็ไม่เห็นมีใครขวัญเสียผิดปกติไปนี่”

เซษฐาว่า มองกราดไปยังพรรคพวกทุกคน แล้วมาหยุดหนึ่ง
อยู่ที่มาเรีย ถามว่า

“คุณกลัวมากไหม เมย์?”

แหม่มสาวยิ้มกร่อยๆ

“ครั้งแรกที่เห็นหินรูปเสือนั้นอันตรธานไป ฉันตกใจมากค่ะ
แต่ถึงจะตกใจหวาดกลัวเพียงใด เราก็กไม่มีทางเลือกอย่างอื่น
ความกลัวมีแต่จะฆ่าให้เราตายเร็วยิ่งขึ้น ฉันคิดว่าถ้ารอดชีวิต
กลับไปยังถิ่นศิวิไลซ์ตามเดิม ฉันคงจะเขียนหนังสือได้เล่มหนา
มาก เกี่ยวกับสิ่งที่ได้พบเห็นในการเดินทางเข้ามายังโลก
หลงสำรวจส่วนนี้ และชาวโลกเขาก็คงจะเห็นว่ามันเป็นบันทึก
เหตุการณ์ที่เหลวไหลที่สุด หรือมีจะนั่นคนเขียนก็เสียสติไป”

“อย่าเพ่งคิดการณ์ไกลถึงเพียงนั้นดีกว่า มาคิดกันว่าวันนี้
เราจะเริ่มต้นกันอย่างไร...”

หัวหน้าคณะบอก แล้วหันมาทางจอมพราน พยักหน้า

“ถอยเถอะ รพินทร์ กลับไปปรึกษาคนที่แคมป์”

ทั้งหมดผละออกจากปากถ้ำ ย้อนกลับมาอยู่ที่พัก รพินทร์เรียกคนของเขาทั้งสี่ รวมทั้งกะหยิ่นและสา่งปาเข้าไปรวมกลุ่ม ชุบชิบอะไรกันครู่ใหญ่ ซึ่งเชษฐาเชื่อว่าพรานใหญ่คงจะพูดจาปลอบขวัญและกำหนดแนะอะไรกับคนพวกนั้น เพราะเห็นทั้งหกคนคลายความหวาดหวั่นลง แต่ก็เคร่งขรึมกันไปหมด ไม่มีใครเบิกบานเล่นหัวหรือตลกคะนองเหมือนเคย

ระหว่างบรรจุกระเพาะจากเสบียงตามมีตามเกิดซึ่งเจียดแบ่งมาจากเมื่อเย็นวาน เชษฐาก็เอย่ถามทุกคนขึ้นว่า

“เออละ เรามาช่วยกันวินิจฉัยว่า เสือหินตัวนั้นหายไปได้อย่างไร”

ในกลุ่มนั่งงันกันไปชั่วขณะหนึ่ง ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบต่อคำถามชนิดนี้ ก็คือพรานใหญ่โดยปริยาย เพราะทุกคนในกลุ่ม

นายจ้างไม่มีใครปริปาก นอกจากส่งสายตามาที่เขาเป็นเป้า
เดียว

“ผมไม่กล้าวินิจฉัยลงความเห็นอย่างใดได้ เพราะถ้าจะ
บอกว่ามันกลายร่างเป็นเสือจริง ภายหลังเมื่อลับตาพวกเราแล้ว
และเคลื่อนไหวไปได้ ผมก็ไม่มีเหตุผลที่จะมาอธิบายได้ว่า
มันเกิดขึ้นได้อย่างไร”

รพินทร์ตอบอย่างสำรวจ

“ทำไมไม่ลองถามความเห็นพวกพรานพื้นเมืองดู
โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุญคำ แก่อาจมีคำตอบอะไรบ้างก็ได้”

ไชยยันต์ยังมา

ภายหลังจากลังเลชั่วใจอยู่ครู่ รพินทร์ก็ตะโกนเรียก
บุญคำ กวักมือให้เขามานั่งรวมกลุ่มคณะนายจ้าง

“เล่าให้นายจ้างฟัง บุญคำคิดว่าไอ้เสือหินตัวนั้นมันเป็น
อะไร”

เขาสั่ง

บุญคำกะพริบตาปริบๆ ทำหน้าเล็กลักเหมือนจะไม่แน่ใจ
เมื่อเขาพยักหน้าเตือน และไชยยันต์กับเชษฐาเร่งเร้าชักใช้
ขอความเห็นมาอีกครั้ง แกจึงบอกถึงสิ่งที่เคยได้พบกับ
จอมพรานไว้แล้ว ถ้าจะละเว้นก็แต่เพียงเรื่องวิธีแก้อาถรรพณ์
เท่านั้น เพราะตาเฒ่าย่อมฉลาดพอที่จะรู้ว่ามันเป็นสิ่งที่แก
ไม่ควรจะพูดออกไป

ทั้งสี่ฟังอย่างตื่นตะลึงและใช้ความคิด อีกคนหนึ่งได้รับการ
แปลถ่ายทอดให้เข้าใจ แต่ก็เข้าใจได้เฉพาะคำบอกเล่า
เท่านั้น

“บุญคำกระซิบบอกผมตั้งแต่เย็นวานแล้ว แต่ผมเห็นว่า
ไร้สาระเกินไป ถึงเดี๋ยวนี้ผมก็ยังไม่เชื่อในสิ่งที่แกเล่า”

รพินทร์พูดขึ้นต่ำๆ เมื่อบุญคำกล่าวจบลง

“สมิงพราย!”

เชษฐาทวนคำซ้ำซ้ำ ดวงตาทั้งคู่หลั่งลงขณะที่บิดม้ม
ริมฝีปากแน่น

“ไอ้เสือตัวนั้นนะรี ที่เป็น ‘สมิงพราย’ อย่างที่บุญคำเข้าใจ ก็แล้วถ้านั้นขณะที่วิญญาณของมันถอดออกจากร่าง ทั้งซาก ให้กลายเป็นก้อนหิน วิญญาณของมันจะไปสิงสู่อยู่ที่ไหน”

“มันต้องมีร่างอีกร่างหนึ่ง นายใหญ่ แต่จะเป็นร่างของอะไร เรายังไม่รู้”

ตาพรานเฒ่าบอกมาโดยเร็ว น้ำเสียงมันคง

ทันใดนั้นเอง รวากับจะนัดกันไว้ รพินทร์และอีกสี่คน ในกลุ่มนายจ้างหันมาจ้องหน้ากันเองอย่างฉุนเฉียว ดารินร้องออกมาเร็วปรือ

“มันจะเป็นไปได้ไหม? สมมติว่า เมื่อวิญญาณนั้นเข้า เสือหินมันก็กลายเป็นเสือมีชีวิตขึ้นมา แล้วพอถอดออกมา เข้าร่างของไอ้ศพตายซากนั้น ศพก็ลุกขึ้นมาเดินได้โดยสลับกัน สุดแต่ความต้องการของมันร่างใดร่างหนึ่งระหว่างสองร่าง อันเป็นเสือหินกับศพตายซากนี้ จะเริ่มมีบทบาทขึ้นก็ต่อเมื่อ วิญญาณเลือกเข้าสิงร่างใด”

“น้อย! ฉันกำลังคิดอย่างเธอ!”

มาเรียพูดเสียงสั้น

“นายหญิงน่าจะคิดถูกบ้าง บุญคำก็เพิ่งจะนึกได้เดี๋ยวนี้เอง มันต้องเป็นอย่างนั้น ไอ้เสือหินกับไอ้ผีตายซากจะต้องเป็นวิญญาณเดียวกัน!”

บุญคำร้องขึ้นละล่ำละลัก

“น่าคิดนะ ผู้กอง หรือคุณมีความเห็นอย่างไร?”

เซษฐาถาม เริ่มมีอาการตื่นเต้นกระตือรือร้นในการคล้อยตามขึ้น

“ขอให้เป็นอย่างนั้นจริงเถิดครับ ทางแก้ไขของเราก็มองเห็นอยู่ง่ายๆแล้ว”

“คุณจะทำยังไง?” ไชยยันต์ซักโดยเร็ว

“ทำลายมันเสียทั้งสองร่าง สุดแต่ว่าจะมีโอกาสพบร่างใดเข้าก่อน และไม่ต้องคำนึงด้วยว่า ขณะที่เราพบนั้น มันจะมีวิญญาณครองอยู่หรือไม่ ต่อไปนี้เราจะทำอย่างที่เครเมอร์เคยทำ คือถ้าพบศพตายซากนั้นนอนให้เห็นอยู่ที่ไหนอีก เราจะเผาเสีย และเฝ้าดูมันจนกว่าจะกลายเป็นขี้เถ้า แต่ถ้าเห็นมัน

ขณะที่เคลื่อนไหวอย่างสิ่งมีชีวิต เราจะสกัดจับมันในทุกวิถีทาง ไม่ว่าจะเป็นโดยลูกปืนหรือโดยกำลังคน สุดแต่ว่าอย่างไรจะหยุดมันลงได้ สำหรับเสือตัวนั้นก็เหมือนกัน ถ้าประจันหน้ากันแบบเสือจริงก็ยิง ถ้าไปพบตอนเป็นหิน เอาระเบิดไนโตรซายัดเข้าไปไม่เห็นมีปัญหายากเย็นอะไรเลย ที่เราพลาดโอกาสอย่างแล้วๆ มากก็เพราะเรายังไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นอะไรเท่านั้น”

“มันจะไม่ง่ายเหมือนอย่างที่ว่านั้นนะสิ!”

ดาร์รินแย้ง

“ก็ไม่เห็นมีอะไรยาก ที่แล้วมา ไม่ว่าจะเป็นในร่างเสือหรือร่างคน เรายังไม่มีโอกาสยิงมันถูกเท่านั้น ผมก็อยากเห็นเหลือเกินว่า ถ้ามันโดนลูกปืนอย่างจังๆ มันจะเป็นอย่างไร กลัวแต่ว่ามันจะไม่ได้เป็นอย่างที่คุณหญิงว่าเท่านั้น”

“ก็ถ้ามันเป็นอย่างที่คุณว่า แล้วคุณมีเหตุผลที่จะสนับสนุนอย่างไร?”

มาเรียตั้งกระทุ้งสวนมาทันควัน เขาสั่นหน้า

“ผมบอกแล้วว่าไม่ทราบ ทุกสิ่งทุกอย่างมันขึ้นอยู่กับ
พิสูจน์ในบันทึก หะนะนี่เข้มของเราก็คือติดตามเงาอย่างเต็ม
ระมัดระวังปกป้องชีวิตพวกเรากันเองไว้อย่างสุดความสามารถ
และจัดการโต้ตอบทำลายล้างกับทุกสิ่งที่มีมันจะมาเป็นภัย
อันตรายต่อเรา สุดแล้วแต่เหตุการณ์เฉพาะหน้า สำหรับเรื่อง
สมิงพรายนี้ ถ้ามันเป็นไปอย่างที่เราสงสัยกันแบบนี้ ผมก็บอก
วิธีแก้ให้แล้ว ซึ่งมันก็ไม่มีอะไรจะเหมาะสมไปกว่านี้”

เซษฐาหัวเราะออกมาเบาๆ มองสบตาจอมพราน

“คุณพูดได้ถูกต้อง และควรแก้สถานการณ์ที่สุดแล้ว
ผู้กอง การวิตกวิจารณ์หรือคิดอะไรให้วุ่นวายเกินไปกว่า
เหตุการณ์เฉพาะหน้ามันพันปัญญาของพวกเราทุกคน แก้ไข
ขับเคี่ยวมันไปที่ละเปลาะ พวกเราพรักพร้อมกันตั้ง 11 คน
จะยันอะไร”

“คุณตรวจรอบรอบบริเวณที่พักของเราละเอียดแล้ว
หรือ เมื่อคืนนี้ทั้งร่างเสือและร่างคนมันมาเดินป่วนเปื้อน
เลียบเคียงอยู่ใกล้เรา อาจมีหลักฐานอะไรที่ช่วยให้ชี้ชัดขึ้นอีกก็ได้”

ผู้แนะคือมาเรีย

“ไม่มีประโยชน์ ผมตรวจรอบบริเวณไม่ได้ผลแล้ว ถึงได้ไถลย้อนขึ้นไปดูบนถ้ำนั้นอย่างไม่ตั้งใจ จึงพบว่าหินก้อนนั้นมันหายไป มันเป็นการย้อนไปพบโดยบังเอิญ เหมือนเมื่อตอนที่ไอศฟตายซากนั้นหายไปตรงแอ่งน้ำที่เราพบครั้งแรกนั้นแหละ”

“เราจะต้องได้คำตอบนี้อย่างแน่นอน ว่าอะไรมันคืออะไร”

หัวหน้าคณะย้าอย่างมั่นใจ

แดดเริ่มแรงขึ้น อากาศก็ทวีความอ้าวแห้งผาก วันมหานรกเริ่มต้นสัญญาณอันแห้งแล้งกันดารของมันให้เห็นชัดอย่างไม่มีอะไรมาเปลี่ยนแปลง

รพินทร์สอบถามความรู้สึกและภาวะทางกายของคณะนายจ้างทุกคน เมื่อแน่ใจว่าการเดินทางไม่จำเป็นจะต้องประวิงหรือยับยั้ง เขาก็สั่งเก็บของ บรรจุน้ำเต็มอัตราศึกเท่าที่จะมี ภาชนะเก็บใส่และขนเอาไปเป็นทุนสำรองได้ แล้วนำออกเดินทางทันที

ไม่มีใครเข้าใจว่า เริ่มต้นของการเดินทางวันนี้ พรานใหญ่ ยึดอะไรเป็นหลัก และไม่มีใครปริปาก ปล่อยทุกสิ่งทุกอย่าง ให้เป็นการตัดสินใจของเขาเพียงคนเดียว

การเดินทางผ่านขึ้นมายังปากถ้ำแห่งเดิม แล้วไต่เลาะ ปายขึ้นเนินเขาทางด้านตะวันตกเฉียงเหนือ มาหยุดชะงักลง เล อยู่ครู่หนึ่งในระหว่างป่าพลวงสลับไปกับรูกฟ้า พื้นเบื้องล่าง รุกไปด้วยเห็ด ปรง และเบ้ง มีต้นไม้เล็ก ๆ พาดสลับกันไปมา รวากับไครมาลากเส้นแผนที่ไว้ ส่วนหนึ่งทอดลงไปสู่เบื้องต่ำ ทางด้านดินเขา อีกส่วนหนึ่งนำขึ้นสู่เบื้องบนเว้นระยะห่างกัน ออกไปเป็นไม้ใหญ่ ลักษณะเหี่ยวแห้ง อุดมไปด้วยหนามราวกับ ต้นจั่ว ชูลำต้นซึ่งมีแต่กิ่งก้านตระหง่านเงื้อม ท่ามกลางเปลวแดด สีไฟที่ฉายฉานปานจะอบลำต้นไม้เหล่านั้นให้กลายเป็นถ่านสุก หลายต้นมีรอยดำเหมือนถูกไฟกิน

มันเป็นป่าแดงที่อยู่ใจกลางดงดิบ

ผู้คนเดินเลี้ยวตัวตามแนวเดินอันเอียงลาดชันเข้ามาทัน โดยเกาะยึดก้อนหินและลำต้นไม้พุ่มไว้เป็นหลัก ภูมิประเทศ ที่เห็นอยู่นี้ มันทำให้แทบจะสิ้นหวัง จอมพรานเป่าลมออกจากปาก ระบายความร้อนอบอ้าวในตัว หน้าผากเต็มไปด้วยริ้วรอยย่น

“แกซายอาศัยตัดทางขึ้นมาจากด้านนี้...”

เขาบอก ชีมีมือลงไปยังทางด้านที่ทอดลงสู่เบื้องต่ำ รอยเท้าไถลลื่นไถ่ยังพื้นดินลูกรังปรากฏให้เห็นรางๆ

“แต่ดูที่นั่นสิครับ ไอ้กองกองยังไม่ยอมทิ้งเรา เครื่องหมายของมันนำทางให้เราบ่ยหน้าขึ้นบน”

พลางก็บู้ปากขึ้นไปยังด้านตรงข้าม ซึ่งมีเศษกิ่งไม้ยาว ขนาดศอกเศษตั้งอยู่บนทาง ปลายส่วนหนึ่งหักงอไว้เป็นลูกศร ชีทิศทาง เซษฐาก้าวเข้าไปเหยียบขึ้นมาพิจารณา แล้วก็ตรึมฝีปาก เบาๆ

“ใช่แล้ว มันละ พบสัญญาณของมันเข้าอีกจนได้ ว่าแต่ พบรอยของแกซายขึ้นทางด้านนี้บ้างไหม?”

“ยังไม่พบครับ แต่เชื่อว่ามันคงล่องหน้าไปแล้ว แกซาย กับกองกองแยกกันไม่ออกในขณะนี้ แต่ผมเชื่อว่า ทิศทางที่มัน ชีบอกก็คือยั่วให้เรารู้ว่าแกซายไปทางไหน เพื่อหวังผลในการ ตามเท่านั้น”

เมื่อพวกลูกหาบหามของเข้ามาถึง พรานใหญ่ก็เคลื่อนที่
ต่อ หนทางมันเลาะอ้อมลูกเขาอันแห้งแล้งและขึ้นสูงทุกขณะ
มีสัญญาณหักกิ่งไม้ให้เห็นอยู่เป็นระยะ จากด้านเล็กอันเลี้ยวลด
โผล่ทะลุออกมาสู่เส้นทางสายใหญ่ราบโล่ง แล้วก็แยกเข้าสู่
เส้นทางเคี้ยวคดเล็กแคบสลับกันไปครั้งแล้วครั้งเล่า

สิ่งที่พบเห็นไม่มีอะไรนอกจากต้นไม้แห้ง ก้อนหินแล้วก็
ก้อนหิน ไม่มีที่สิ้นสุด ปรากฏแดดก็ร้อนแรงกล้าขึ้นทุกขณะที่
เวลาล่วงผ่านไป

มีทุ่งอยู่บนยอดเนินแต่ละลูกที่ผ่านขึ้นมาถึง แล้วก็ไต่ขึ้น
สูงเพื่อที่จะบรรลุถึงยอดเนินอีกลูกหนึ่งที่เรียงสลับซับซ้อน
ตามลำดับไหล่ขึ้นไป สัตว์ที่พบมีแต่นกหัวขวานขนาดใหญ่ที่
เกาะอยู่ตามลำต้นไม้แห้ง และโขกจะงอยปากอันแข็งแรง
ลิ่วเหลิกของมันดังร่ำอยู่เป็นจังหวะ แต่ละตัวที่พบมีขนาดเกือบ
ไก่ชน และสีสันดำสนิทราวอีกา ส่งเสียงร้องพิกลเมื่อเห็น
สิ่งแปลกปลอม คือมนุษย์ทั้ง 11 ชีวิตที่กรำกันมาอย่างอดโรย
สะบักสะบอม ไชยยันต์สะกิดให้ดารินดู กระซิบบอกว่านั้นแหละ
คืออีกาปากเหลิกในนรก

โป่งร้างดินจืดมานานแล้ว ผ่านพบสองสามแห่ง
ปราศจากร่องรอยของสัตว์สี่เท้าชนิดใด นอกจากรอยลงขาของ
ช้างโทน รอยทิ่มแทงเหล่านั้นขุดลึกลงไป在地รากับ
รถแทรกเตอร์ไถ แต่มันเก่าไม่ต่ำกว่าอาทิตย์หนึ่งมาแล้ว

พรานใหญ่อธิบายให้ทราบว่ามันพยายามที่จะขุดหาน้ำกิน
เพราะช้างมีคุณสมบัติพิเศษในการสามารถดมกลิ่นน้ำใต้พื้นดิน
และมีปัญญาคุดหากินเองได้ แต่รอยที่เห็นนั้น แม่ไ้อ์ปลายโทน
ตัวนั้นมันก็คงหมดหวังที่จะได้กินน้ำ เพราะสุดช่วงงาอันยาว-
เหยียดของมันที่จัดดินลึกเป็นหลุมถึงหนึ่งเมตร

สิ่งที่ได้พบได้ก็คือ ทรายปนกรวดลูกครึ่งที่มีลักษณะแค
สั้นๆเล็กน้อยเท่านั้น

รอยดินที่มันย่ำไว้ทำให้ไชยยันต์ถึงกับกระเด็นน้ำลาย
ลงคออย่างยากเย็นที่สุด เพราะคนร่างใหญ่อย่างเขาลงไป
ทดลองนั่งขัดสมาธิได้อย่างพอดีพอดี

“นี่เห็นจะใหญ่กว่าไ้อ์แห้วมากทีเดียว”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ครางออกมา

“ก็สองเท้าไอ้แหวง ลงไอ้ตัวนี้ทำเดียนั้นแหละครับ
เป็นบุญตาอีกอย่างหนึ่งที่พวกเรามีโอกาสเห็น”

“เดี๋ยวหรือ?”

เซษฐาถาม

“ช้างโบราณใหญ่โตผิดปกติแบบนี้ มันจะอยู่ตามลำพัง
ตัวเดียวครับ และส่วนมากก็เห็นกันแค่รอยเท่านั้น ไม่เคยมี
รายงานว่าใครเผชิญหรือพบเห็นตัวจริงของมันเลย แต่สำหรับ
พวกเราเห็นจะเจอมันแน่ไม่ช้าก็เร็ว”

“ต่างคนต่างไปดีกว่า อย่าพบพานกันเลย”

ดารินภาวนาแผ่วเบา ส่งกระแสนิจิตแผ่เมตตาไป หล่อน
ไม่คิดว่าสัตว์ป่าประเภทช้างจะเป็นศัตรูร้ายกาจอะไร
เมื่อเปรียบเทียบกับมหาภัยพิบัติที่จู่โจมราวีมาในระยะหลัง
และตั้งใจไว้ว่า ถ้าไม่จำเป็นขีดสุดในด้านป้องกันชีวิตตนเอง
หรือคณะพรรคแล้ว หล่อนจะไม่ทำอันตรายมันอย่างเด็ดขาด

มาเรียอีกคนหนึ่งที่เขาไปวัดรอนนั้นอย่างสนใจยิ่งแล้ว
เบ้าปากไม่พูดคำใด นอกจากส่ายศีรษะซ้ำๆ

อย่างไรก็ตาม คณะทั้งหมดไม่มีใครตื่นเต้นกับรอยช้างอันใหญ่โตนั้นจนเกินไปนัก เพราะความเคยชินกับขนาดของสัตว์อันผิดปกติในป่าหลงสำรวจนี้เสียแล้ว ช้างรอยตีนวัดเส้นผ่านศูนย์กลางได้สามฟุตตัวนี้ไม่มีความหมายอะไรสักนิดเมื่อต่างหวนคิดไปถึงเจ้างูยักษ์ดึกดำบรรพ์ขนาดเท่ารถด่วนทั้งขบวน หรือตะขาบตัวเท่าซุง เพราะถึงอย่างไร สัตว์ประเภทช้างซึ่งชาวโลกทั้งหลายถือกันว่าเป็นสัตว์บกที่ตัวใหญ่ที่สุดในพื้นพิภพนั้นนั้น ความจริงมันได้ปรากฏออกมากับสายตาของคณะเดินป่าชุดนี้แล้วว่า ความเข้าใจชนิดนั้นผิดถนัด

มีน้ำดื่มไว้สำรองแล้วสำหรับสองวัน แต่ปัญหาก็ผุดขึ้นกลางใจของทุกคน ขณะที่รอนแรมบากบั่นกันขึ้นไปอีกว่า วันนี้จะได้อาหารจากไหนมาประทังชีพ ถ้าไม่ใช่เสบียงกระป๋องซึ่งเหลืออยู่ยอบเยบเต็มที ทว่ามติประจำใจมีกันอยู่แล้วว่าตายเอาดาบหน้า และบัดนี้ในด้านความรู้สึกลึกซึ้ง ไม่มีใครหวังอะไรอีกแล้วทั้งสิ้น ไม่หวังแม้แต่ว่าชีวิตตนจะรอด

ไชยยันต์และเชษฐาผ่านสนามรบมาแล้ว กลางสมรภูมิจนยากแค้นกันดาร ตกอยู่ในที่ล้อมท่ามกลางกระสุนปืนใหญ่และจรวดที่ตกกระเบิดอยู่รอบตัว หิวโหยเพราะขาดเสบียง

เหน็ดเหนื่อยสิ้นแรงเพราะรบนักรบ หนาวสั่นกอดปิ่นจอมอยู่ใน
บังเกอร์อันท่วมท้นไปด้วยหิมะ

ยามนั้นใครมาต่อรองชีวิตให้กับตนเอง ระหว่าง 1 ต่อ
100 ว่าจะรอดไปได้ เขาก็ไม่ปรารถนาที่จะรอด

เหตุการณ์อันยากแค้นแสนเข็ญในครั้งกระนั้นก็ยัง
ไม่สามารถเปรียบเทียบกับยามที่เดินโซซัดโซเซลากขาตามหลัง
รพินทร์ ไพรวลย์ อยู่ในขณะนี้ได้ ที่นี่ไม่มีกระสุนปืน ระเบิด
หรือจรวด แต่มีอำนาจทำลายชีวิตที่ร้ายกาจโหดเหี้ยม
ยิ่งไปกว่านั้น นั่นก็คือภัยที่เกิดขึ้นจากการพ่ายตัวเอง ขณะใด-
ขณะหนึ่งที่หมดความเหนียวรั้งจิตใจ อาจทำให้กลุ่มคลังเสียสติ
ไปได้ในทันทีจากสิ่งแวดล้อมรอบด้าน

พรานนำทางที่คณะของเขาได้มอบความไว้วางใจฝากชีวิต
ไว้ให้ในการเดินป่าท่ามกลางจลาจลในครั้งนี้ ไม่เคยทำให้ผิดหวัง
เขาต่อสู้กับภัยเฉพาะหน้าที่จะบั่นทอนกำลังและคร่าชีวิตของ
ทุกคนไป - คือความหิวโหย ด้วยการเสาะแสวงหาอาหารไปพาลง
เผือก มัน กลอย และพืชบางชนิดพอจะใช้เป็นอาหารได้ ถูกเขา
สั่งให้พวกพรานพื้นเมืองเก็บตุนไว้เป็นรายการไปสุดแต่จะหาได้

ต่อมาที่ริมทุ่งหญ้าคาตีนเนินอีกแห่งหนึ่ง เขาก็ให้เก็บลูกเต๋อย
ที่ขึ้นอยู่เป็นดง

“ไม่เลือกอาหารเสียอย่างเดียว ไม่ต้องกลัวอดตายในป่า”

เขาบอกพร้อมกับยิ้มให้อย่างปลุกปลอบใจทุกคน
ยิ้มชนิดนั้นช่างให้ทุกคนอบอุ่น เชื่อมมันและมีกำลังใจขึ้น
ความเหน็ดเหนื่อยกรำหนักทำให้ทั้งหมดเครื่องขริบ พุดกันน้อยคำ
ที่สุด ยกเว้นจำเป็นจริงๆ

แม้ไชยยันต์ผู้มีอารมณ์สนุกคะนองและมองเห็นทุกสิ่ง-
ทุกอย่างในแง่ขบขันอยู่เสมอ ก็ไม่อาจสร้างความครึกครื้นใดๆ
ออกมาได้ ในระหว่างกัมหนากัมตาเดินกันไป ความจริงเขา
อยากจะพูดคุยกับพรรคพวกทุกคน แต่มันไม่มีเสียงที่จะผ่าน
ลำคออันแห้งผากออกมาได้

ผ่านเข้าใต้ช่องเขาชะงอก ตะวันอันแรงกล้าแผ่เข้า
กลีบเมฆ เบื้องหน้าเป็นป่าเต็งใบแห้งแดงราวกับย้อมไว้ด้วยครั่ง
พื้นดินจับหนาไปด้วยฝุ่น บัดดลจอมพรานผู้เดินนำอยู่เบื้องหน้า

ก็มีอาการผิตสังเกตไป เขาหยุดชะงัก ก้ม ๆ เงย ๆ อยู่กับพื้น
ตอนหนึ่ง

เชษฐาเข้าไปถึงเป็นคนแรก แล้วก็เห็นทันทีโดยไม่จำเป็นต้องสืบจากพรานใหญ่

รอยเท้าของมนุษย์คู่หนึ่งเหยียบประทับไว้บนพื้นฝุ่นนั้นเห็นได้อย่างถนัดเป็นรอยที่เดินไปในทิศทางเดียวกับที่คณะทั้งหมดพายหน้าไป ช่วงของการก้าวหน้าจากรอยหนึ่งไปสู่อีกรอยหนึ่งห่างประมาณ 3 ฟุต เป็นรอยเดินอย่างถ่วงน้ำหนักตัวได้สม่ำเสมอและเดินโดยปกติ รอยนั้นปรากฏให้เห็นอยู่ช่วงสั้นๆ จากนั้นก็กลืนหายไปบนพื้นใบไม้แห้งที่หล่นลงมาปกคลุมทับ

ระหว่างที่เชษฐายืนจ้อง รพินทร์ผละจากที่เดิม ออกเดินค้นหาติดตามอย่างรวดเร็วห่างออกไปประมาณ 20 เมตร สีหน้าของเขางง พยายามเดินอ้อมแยกไปทางด้านอื่นๆ ในรัศมีรอบด้าน แล้วย้อนกลับมายังที่เดิม ซึ่งบัดนี้ทุกคนมายุ่นมุงรวมกลุ่มกันอยู่

“เจ้าเงชาของเราเดินมาทางนี้เอง กะถูกไหม ผ่านมานานสักเท่าไรแล้ว”

ไชยยันต์เงยหน้าขึ้นถาม แล้วตาก็เห็นสีหน้าของ
รพินทร์ผิดแปลกไป

“ช่วยกันพิจารณาให้ดีสิครับว่า นั่นมันเป็นรอยตีนของ
งาชายหรือเปล่า”

คำพูดนั้นเองทำให้ทั้งหมดสะดุ้งใจ ก็ลงจ้องสำรวจ
อีกครั้ง เชษฐาผู้สงสัยอยู่ก่อนแล้วแยกเขี้ยวหรือตายิบหยีลง
ปาดแขนเสื้อขึ้นป้ายเหงื่อที่คาง

“เรื่องจะให้จำรอยตีนกันนี้ มันยากเหลือเกิน เพราะ
ไม่คุ้นตาหรือวัดขนาดเอาไว้ แต่ผมกล้าพนันได้ว่า ใครก็ตาม
ที่เป็นเจ้าของรอยตีนนี้ไม่ควรจะเป็นงาชาย”

“น้อยก็ว่าไม่ใช่ค่ะ...”

ผู้เชี่ยวชาญในทางมานุษยวิทยาเสริมมาโดยเร็ว น้ำเสียง
ตื้นตัน

“งาชายไม่ควรจะมีเท้าที่ใหญ่ถึงขนาดนี้ ถึงเขาจะรูปร่าง
สูงใหญ่สักรขนาดไหนก็ตาม เท้าก็ไม่ควรจะกว้างตั้ง 6 นิ้ว และ
ยาวถึง 1 ฟุต รอยตีนประทับพื้นไว้เต็ม ไม่มีรอยเว้าเลย ราวกับ

ใครเอาเท้าที่หล่อด้วยพลาสติกมากดไว้ มันผิดปกติไป
มากทีเดียว นิ้วทุกนิ้วมีช่วงยาวเสมอกันหมด”

“แล้วนั่นมันเป็นรอยตีนใคร?”

ไชยยันตร์ร้องลั่นออกมา

ต่างยืนมองหน้ากันเงียบไปชั่วขณะ พวกพรานพื้นเมือง
ปลงหาปลงชั่วคราวพรุกกันเข้ามา พอเห็นเข้าก็เลิกลักกันไปหมด

“ไอ้แกชายทำไมตีนโตยังงี้”

บุญคำร้องอุทาน ลืมตากว้าง

“แกชายนะตีนไม่โตหรอก ที่มันโตก็เพราะมันไม่ใช่
แกชาย!” ไชยยันตร์ตอบ

บุญคำทรุดตัวลงจ้องพิจารณาโดยใกล้อย่างลึกลับ
คะยິนและส่างปาผู้เป็นเอตทัคคะในการอ่านรอย ก็ก้มจนหัว
แทบจะชนกันเอง ภายหลังจากแหวกฝุ่นและใบไม้ข้างเคียง
ตลอดจนสำรวจลักษณะอยู่ครู่ ส่างปากก็พูดลึกลับ

“ไม่นานนี่เอง นาย! มันผ่านไปล่วงหน้าเราไม่ถึงชั่วโมง”

ว่าแล้ว เจ้าต้องสู้ก็ออกกลานจับตามรอยตีนที่ป้ายหน้า
ไปให้เห็นช่วงสั้นๆนั้น รวากับหมาบลัดฮาวนด์สุดกลิ้ง คะหยิ่น
ยืนยันเห็นด้วยมาอีกคน

“น้ำหนักตัวอยู่ในระหว่าง 70 ถึง 75 กิโลกรัม”

พรานใหญ่สรุปการอ่านรอยนั้นอย่างแม่นยำ

“มีใครจำได้บ้างไหม ขนาดเท้าของศพตายซากนั้น
เป็นขนาดเดียวกับรอยตีนนี้หรือเปล่า”

เซษฐาถามโดยเร็ว

ทุกคนนิ่ง แลตากันไปมา อึดใจ รพินทร์ก็อ้อมแอ้ม

“ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกันครับ ตอนที่ลากมันขึ้นมาจาก
แอ่งน้ำเมื่อวานขึ้น ก็ไม่ทันสังเกต รู้สึกว่าคุณหญิงตรจวมัน
ละเอียดกว่าพวกเราทุกคน”

เป็นความจริงตามที่จอมพรานพูด นักมานุษยวิทยาสาว
เป็นผู้ที่เข้าตรวจซากศพเก่าแก่เป็นท่อนหินนั้นด้วยความ

พินิจพิจารณาถี่ถ้วนไปกว่าทุกคน เพราะมันเป็นหน้าที่ของ
หล่อนโดยตรง ดารินมีสีหน้าบึ้งยากที่สุด เมื่อพรรคพวกมอง
ขอความเห็นมาเป็นตาเดียว ริมฝีปากของหล่อนเผยอขมขมบีบ
ส้นหน้าไปมา แล้วก็หลุดออกมาว่า

“ฉัน...ฉันไม่กล้าลงความเห็น เพราะไม่ได้สังเกตในข้อนั้น
เหมือนกัน บอกได้อย่างเดียวว่า ขนาดน้ำหนักตัวควรจะ
ใกล้เคียงกัน”

“พบโดยบังเอิญ หรือได้ร่ำรอยอะไรมาก่อน แล้วตามมา
พบเข้า?”

ไชยยันต์ถามบ้าง จ้องหน้าเขา

“ควรจะเรียกว่าบังเอิญมากกว่า ผมบ่ายหน้ามาทางนี้
ก็โดยตามสัญลักษณ์นำทางของไอ้พวกกองกอยที่บอกไว้จึงพบ
เข้า”

“ก็แปลว่ามันเดินอยู่ในทิศทางเดียวกับเรา โดยนำอยู่
เบื้องหน้า?”

“อย่างน้อยก็อาจจะระยะหนึ่งครับ”

ไม่ทันจะขาดเสียง เขาก็โบกมือเป็นสัญญาณให้ออกเดิน
ต่อโดยเร็วเร่งฝีเท้าขึ้นอีก สิ่งแปลกปลอมที่ปรากฏแทรกขึ้นมา
ทำให้ทั้งหมดตื่นตัวจากความกะปลกกะเปลี่ยอีกครั้ง

“จำไว้อย่างเดียว รพินทร์ อย่าสนใจมุ่งตามรอยตีนลึกลับ
นี่เป็นหลัก เราจะยึดหลักของเงาชายหรือฝีกองกอยที่ทำไว้
ให้เห็นเท่านั้น”

หัวหน้าคณะสั่ง

จอมพรานรับคำ สายตาของเขากระดกไปรอบด้าน
ในขณะที่เดินไปอย่างเร่งรีบ น้องสาวแทบจะลืมนึกความเหน็ดเหนื่อย
เร่งฝีเท้าขึ้นมาจนทันพี่ชายผู้เว้นระยะห่างจากพรานใหญ่
ประมาณ 10 ก้าว หล่อนเหวี่ยงไรเฟิลเปลี่ยนไหล่สะพาย

“ทำไมหรือคะ พี่ใหญ่ ทำไมถึงสั่งเขาเช่นนั้น?”

หล่อนถามอย่างสงสัย

“จุดหมายของเราคือตามเงาชาย ไม่ใช่ตามรอยประหลาด
นั้น ขึ้นไปมัวใส่ใจกับมัน ประเดี๋ยวเขวออกนอกเส้นทางไปไหน
ก็ไม่รู้ มันอาจเจตนาล่อเราให้ไปทางอื่นก็ได้”

แล้วเขาก็หันไปส่งไชยยันต์กับมาเรียให้ลดฝีเท้าลงไป
คุ่มกันอยู่ท้ายขบวนอย่างรอบคอบ ทั้งสองเข้าใจความหมาย
โดยไม่จำเป็นต้องซักไซ้ หยุดยืนริมทาง รอคอยให้ลูกหาบ
ทั้งสามคู่เดินผ่านล่งหน้าไปก่อนแล้วปิดท้ายขบวน

“คุณเดินหน้า ผมจะอยู่รั้งท้ายเอง”

ไชยยันต์บอกเพื่อนสาวต่างผิว พร้อมกับยิ้มให้ มาเรีย
ยิ้มตอบ ปลดไรเฟิลจากการสะพายไหล่ขึ้นมาถือไว้ในมือทั้งสอง
ในท่าเตรียมพร้อม และไชยยันต์ก็บอกตนเองว่าเพิ่งจะ
สังเกตเห็นเดี๋ยวนี้เอง วิธีสะพายไรเฟิลของมาเรียผิดไปจาก
พรรคพวกทุกคน แม้กระทั่งรพินทร์เอง คือหล่อนจะสะพาย
โดยวิธีเอาปากกระบอกลงดิน

“ให้ฉันอยู่ท้ายดีกว่า ถ้าคุณยอมรับความจริงว่าฉันหุตา
ไวกว่าคุณ?”

“ผมไม่เก่งไปกว่าคุณหรอก แต่อย่างน้อยที่สุดก็ขอให้
ได้รับเกียรติในความเป็นผู้ชายบ้าง”

“เกียร์ติลม ๆ แล้ง ๆ ชนิดนี้เป็นเรื่องของวัฒนธรรมในเมือง ไม่ใช่ปาลึกท่ามกลางภยันตรายร้ายกาจเช่นนี้ เราเลือกเอาวิธีปลอดภัยที่สุดไว้ดีกว่า”

หล่อนว่า เอามือปาดหลังเขาอย่างสนิท ผลักให้เดิน ล้วงหน้า แต่ไชยยันต์รีรอ เดินชะลอลงมาเคียงกัน ตาสบกัน อีกครั้ง วันนี้มาเรียแกร่งกว่าเมื่อวานมาก ตรงข้ามกับดาริน ซึ่งระหอยอ่อนเปลี้ยลงไป ลักษณะของหล่อนไม่เหน็ดเหนื่อย อ่อนเพลียอะไรนัก กำลังวังชาอยู่ตัว

“ถ้างั้นเราเดินไปใกล้ ๆ กันก็แล้วกัน ผมทิ้งคุณไว้หลังไม่ได้”

“ตกลง ไชยยันต์”

หล่อนบอกยิ้ม ๆ ปาดท่อนแขนเช็ดเหงื่อบนใบหน้า นักผจญภัยหนุ่มชาวกรุงฆ่าเลื่อง จ้องสาวผมทองที่เดินเคียงข้าง ไม่วางตา อารมณ์ชุ่มชื้นอันเร้นลับก็ก่อเงาขึ้นด้านกับความแห้งผากแร้นแค้นทุกซ์ทรมาน เขาบอกกับตนเองว่า ความเหนื่อยอาจลดน้อยลงในการมีโอกาสได้เดินเคียงคู่สนทนา

ไปกับหล่อนตามลำพังโดยไม่ต้องห่วงว่าดารินหรือเชษฐา
จะจับตามองอยู่

“เมย์!”

“อ้อหือม”

“คุณเป็นคนสวยมากนะ ดร.ฮอฟมัน โชคดีที่ได้คุณเป็น
ภรรยา แต่ก็โชคร้ายที่มีอันเป็นไปต้องจากภรรยารูปร่าง
ไปเสียก่อน”

ตาสีผักตบชู่ นั้นชายดูเขา ปรากฏรอยยิ้มที่มุมปาก

“ปามันเปลี่ยนกันดารและว่าเหว่มากจนกระทั่งทำให้คุณ
เห็นฉันเป็นคนสวยไป”

“ผมพูดจากใจจริง พูดจากความรู้สึกที่เริ่มจะค่อยๆ เห็น
ในความจริงข้อนี้ ไม่ใช่พูดเพราะความขาดแคลนหรือความ
หน้ามืด”

“ฉันสวยในด้านไหนกันนะ?”

“เปิดเผย-ตรงไปตรงมา-กล้าหาญ-ทรหด-ฝีมือ แล้วก็
ใบหน้าและทรวดทรง”

มาเรียเบิกตานิดหนึ่ง ตะแคงไปหน้าพร้อมกับเลิกคิ้วขึ้น

“ขอบคุณ-คุณทำให้ฉันมีความรู้สึกเหมือนกับว่ากำลัง
เดินเล่นอยู่ในอุทยานอันรื่นรมย์ สมัยอายุ 15-16 ตอนเริ่มจะมี
เพื่อนชายเป็นคนแรก แต่ฉันว่าสเตเกลโซคร้ายทุกด้านในการ
ได้ฉันเป็นภรรยา”

“ทำไมหรือ?”

แววตาของหล่อนสลดลงวูบหนึ่ง ขณะที่ทอดไปเบื้องหน้า

“ฉันเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เขาต้องเอาชีวิตมาทิ้งเสีย
ในไฟรลิกนี่ ถ้าเขาแต่งงานกับผู้หญิงอื่น เขาคงจะถูกภรรยา
เหี้ยมวร้ายไว้ ให้ใช้ชีวิตร่วมสุขกันตามปกติของผู้ครองเรือน
ทั้งหลาย คงไม่ปล่อยให้เขามาบุกบันตระเวนดังอยู่เช่นนี้ แต่
เขามาแต่งงานกับฉัน ซึ่งฉันไม่เคยขัดขวางเขาเลยในเรื่องนี้
ดูเหมือนจะสนับสนุนเสียอีกด้วย เพราะนิสัยนิยมไพรของฉัน
มันตรงกันกับเขาอยู่ก่อนแล้ว”

“ไม่ควรจะลงโทษตัวเองเช่นนี้ คนเราถ้าลงถึงที่ ต่อให้เขานอนกอดคุณอยู่บนเตียงเขาก็ต้องตายอยู่วันยังค่ำ หนีไม่พ้น”

“คุณเชื่อว่าพรหมลิขิตมีจริงหรือ?”

“มันเป็นคติทางตะวันออก และผมก็เป็นคนตะวันออก เราเชื่อกันว่า แต่ละชีวิตของมนุษย์มีเส้นทางกำหนดไว้เรียบร้อยแล้ว ไม่มีสิ่งใดมาตัดแปลงแก้ไขเสียได้ โดยมี ‘กรรม’ เป็นตัวบันดาล แต่เราไม่สามารถจะรู้ได้เท่านั้นว่า ‘กรรม’ ของเรามีอยู่เช่นไร และจะส่งผลให้วิถีชีวิตเราดำเนินไปในทางไหน”

หล่อนหันมาจ้องหน้าเขาอีกครั้งด้วยแววที่

“คุณเป็นนักปรัชญาด้วยหรือ?”

“ผมเป็นชาวพุทธ และพุทธศาสนาก็คือปรัชญา หรือตรรกศาสตร์ที่ว่าด้วยความจริงแบบกำปั้นทุบดินนั่นเอง... คุณแต่งงานมานานเท่าไรแล้ว เมย์?”

“3 ปี”

ไชยยันต์มองไปที่ทรวงทรงของหล่อนโดยไม่ตั้งใจ

“คุณคงไม่ใช่ภรรยาคนแรกของเขากระมัง?”

“คุณก็น่าจะรู้แล้วว่า วิวอย่างสเตเกลคงไม่แต่งงานกับฉัน เป็นครั้งแรก เขาสมรสมาแล้ว 3 ครั้ง หย่าทั้ง 3 ครั้ง ครั้งที่ 4 คือฉัน เราเข้าโบสถ์กันภายหลังจากที่เขาหย่าขาดจากภรรยา คนหลังสุดเพียงวันเดียวเท่านั้น”

“แล้วคุณล่ะ?”

“หมายถึงอะไร?”

“รักเดียว รักแรงนั้นหรือ?”

มาเรียหัวเราะเสียงใสกังวาน นัยน์ตาปรากฏแสงวาววาม

“ฉันมีคู่รักมาหลายคน แต่พ่อหนุ่มหัวใสเหล่านั้นหนักแน่น มันคงสูงอายุน่าไม่ได้ ฉันเลือกสเตเกลเป็นคู่สมรสเป็นคนแรก ชีวิตแต่งงานอะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับจิตใจที่จะอยู่ด้วยกัน ได้หรือไม่”

“สามปี...” ไชยยันต์พึมพำ

“เยส, ฮีวาย?”

“ไม่มีเด็กเลยรึ?”

“เรากะกันไว้ว่าเราจะมีลูกด้วยกันในปีที่สี่ หมายถึงว่า สิบเจ็ดปีที่ผ่านมาฉันคิดว่าบูกป้าบูกตงของเขาลงแล้ว และเรามีชีวิตอยู่ร่วมกันแบบชาวเมืองเสียที แต่... วันเวลานั้นหมดโอกาสเสียแล้ว”

“ทำยังไงนะ ถึงได้... ห้ามผลิตผลของธรรมชาติไว้ได้?”

หลุดปากถามออกไปเช่นนั้นแล้ว ไชยยันต์ก็รู้สึกว่ ตนเองถามอย่างโง่ที่สุด

ภรรยาสาวสวยของนักสำรวจผู้ล่องล้นหันมาจ้องหน้าเขา ด้วยสายตาดูจริงจังจนขนขยับน้อยๆ อาการมองเช่นนั้นทำให้ ไชยยันต์กระดาก เมินหลบไปอ้อมแอ้ม

“ขออภัย ผมก็ไม่ทราบตัวเองเหมือนกันว่าทำไมถึงถามอะไรโง่ๆอย่างนี้” หล่อนกลับหัวเราะเบาๆ

“ถ้าฉันพร้อมที่จะมีลูกกับเขาได้ รับรองได้ว่าเพียง สัปดาห์แรกเท่านั้นมันจะเป็นผล สิบเจ็ดปีที่ผ่านมาเรามีลูกกับภรรยาเก่าๆรวมแล้วหลายคน แต่อย่างที่คุณบอกแล้ว

ความจำเป็นทำให้ฉันต้องระวังไว้ก่อน เราเริ่มมีลูกเมื่อไหร่ เราจะมาใช้ชีวิตตรากตรำผจญภัยกันอยู่อย่างนี้ไม่ได้ บางทีคุณอาจอยากศึกษาเกี่ยวกับเบิร์ธคอนโทรลละมัง คุณไม่มีความรู้ในเรื่องนี้เลยรี?”

“ผมจะไม่สงสัยเลย ถ้าคุณอยู่ในเมือง แต่ชีวิตส่วนมาก ระยะหลังนี้ คุณกับสามีอยู่กันเ็นป่า”

“ทุกครั้งก่อนที่จะออกป่าหรือถิ่นทุรกันดาร นรีแพทย์จะต้องมีการจัดการให้ฉันเสมอ มีห่วงวงแหวนชนิดหนึ่งสำหรับวัดอุณหภูมิชนิดนี้โดยเฉพาะ เชื่อได้แน่นอนเท่าๆกับวิธีอื่นปลอดภัยอื่นๆ ลำบากเพียงแต่เฉพาะเวลาใส่เท่านั้น แต่สะดวกที่ไม่ต้องมาคอยกังวลถึงมันอีกตลอดระยะอันยาวนาน เป็นแรมเดือน แล้วอีกอย่าง ยาคุมก็มีสารพัดยี่ห้อ”

“แต่คุณใช้ห่วงวงแหวน?”

“ถามหมอทาริน ถ้าคุณยังไม่เข้าใจ”

“ถึงไม่เข้าใจก็เห็นจะไม่ถามหรอก- เป็นอันว่าเข้าใจละว่า คุณมีวิธีป้องกันที่ดี ที่แรกยังนึกเป็นห่วงแทนว่าคุณใช้ชีวิต